Ч. 222. Неділя 16 (3) жовтня 1904. Рік XIV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:

на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40

Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90

Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(З краевих соймів. — Вибори в Фінляндиї. — З російско японьской війни.)

Вчерашне засідане галицкого сойму краевого розпочало ся о годині $10^1/_2$ перед полуднем. На порядку нарад стояло: I) Десять самостійних посольских внесень в першім читаню, між ними: 1) внесене пос. Бойка в справі заведеня примусової асекурациї в Галичині, 2) внесене пос. Стапіньского в справі виборів в ясельскім окрузї; 3) внесене пос. Беднарского в справі будови дороги в Щавниці до Пивничної; 4) внесене пос. Крамарчика, щоби граничний шар для катастру худоби зменшити з 30 на 20 кільометрів; 5) внесене пос. Влодка в справі зазиву до правительства, щоби знесено оплати за судові дорученя; 6) 7) 8) три внесеня пос. Шаєра одно з зазивом до правительства, щоби перестало псувати сіль для худоби і продавало в повітах діткнених посухою по коштах продукциї, і два в справі запомог; 9) внесене пос. Стапіньского, щоби правительство переперло закон, яким бездідичні спадщини переказувано би фондам убогих дотичних громад і 10) внесене пос. Фрухтмана і тов., щоби раду шк. краеву доповнено репрезентантами мойсеєвого віроісповіданя. — II) Три справозданя кр. Виділу в справі концесиї до побору мит повітови Кольбушова, місту Сокаль і обшарови двірскому в Боброві. — III) Дальша дискусия над справозданем з замкненя рахунків краевого фонду з р. 1903. — IV. Справозданя комісий дорогової, адміністрацийної і краевого господарства, що остали з попередного засіданя.

Перед приступленем до дневного порядку відчитано внесеня і інтерпеляциї між ними: Нагляче внесене пос. Старуха і тов. о уділене запомоги 5000 К громаді Стефковій, ліского повіта, потерпівшій від пожежи; — інтерпеляцию пос. о. Богачевского в справі будови судового будинку в Долинї; — інтерпеляцию пос. о. Богачевского в справі невластивого заміщеня почти в Долинї; — нагляче внесене пос. дра Короля о уділене запомоги погорільцям громади Довжнів коло Белза в сокальскім повіті.

З порядку полагоджено посольскі внесеня в першім читаню. — Внесене посла Бойка в справі примусової асекурациї від огню, відослано до комісиї правничої. Відтак полагоджено прочі внесеня, відсилаючи до дотичних комісий. По переведеню дискусиї над внесенями краевого Виділу в справі митничих концесий, замкнув п. Маршалок краевий о годині $2^3/_4$ по полудни засідане, назначуючи слідуюче на понеділок рано. На дневнім порядку понеділкового засіданя стоїть справоздане аґрарної комісиї в справі предложеня о рентових загородах.

В шлезкім соймі вела ся оногди дискусия над справою славяньских паралельок при німецких семинариях учительских в Шлезку. Поляки не забирали голосу в дискусиї, бо сю справу уважають за чисто культурну а не політичну. Німецкі бесідники заявили, що они годять ся на окремі школи, котрих цїлию було би виобразоване потрібного Шлезкови числа славяньских учителів, але не згодять ся на славяньскі паралельки при німецких школах, бо то нарушує стан посіданя Німців і буде у Славян аґітацийним средством. Більшостию 22 голосів против 6 ухвалено нагле внесене п. Полян, зредаґоване в сім дусї.

Вибори до фінляндского сойму відбувають ся під нечуваним насильством жандармів і козаків. Голосять, що хто не віддасть голосу на правительственного кандидата, той буде арештований. Князь Оболеньский хоче в новім соймі переперти кілька законів, довершуючих русифікацию Фінляндиї. Між иншим хоче він перевести закон, котрий дає православній церкві в Фінляндиї ті самі права і привілеї, що

Селяньска честь.

(З сербского — Ф. Ковачевича.)

(Конець).

Хоружний війшов вже яко перший до церкви а старий Юро перед церковними дверми хотів мені якраз подати руку, щоби звитати ся зі мною, коли в тім якийсь молодий чоловік, перетиснувши ся насильно поміж товпу глядачів, прискочив до Милєнки, зірвав їй з голови шапочку з заслоною, кинув еї на землю і топтаючи ногами, крикнув голосно зміненим голосом і затисненими кулаками:

— Она не варта стати в тім одїню перед божим престолом. Я Ілійов Луйо можу се посьвідчити. Она мені присягла вічну любов. Она обіцяла бути мені вірною.... була моя.... Так мене Боже покарай, як неправду говорю!

Настала хвиля, коли всї стали як скаменілі і сеї хвилї ужив Луйо Ілійов, щоби утечи.

Молода закрила руками лице і заточила ся, але отець, що по хвилевім остовпіню попав в нервове роздражнене, вихопив нагле з за пояса оден з сріблом вибиваних пістолетів і обертаючи ся до дочки, сказав сильним голосом:

— Коли так, коли ти аж так далеко забулась, то умирай і спасай честь свою і твого старого батька!

Відтак вціцілив холоднокровно до своеї одинокої дитини і потягнув за курок.

Куля поцілила Малиєнку в само серце і она упала на руки товаришок, котрі легко зложили еї на однім камінним памятнику, що стоїть там перед церковними дверми.

Я наблизив ся до конаючої і дав їй розгрішене. Она мала замкнені очи і — здавалось — була нежива, але по хвили шепнула ледви чутним голосом:

— Тату, простіть!

Відтак підоймила ся ще раз грудь і з легким вздохом померла.

Отець Сава підніс праву руку і повів по очах рукавом; може обтирав сльози.

Францисканин перервав на хвилю оповідане, коли я почув зараз коло нас голосний звук. То були дзвони, що висіли на деревлянім руштованю і дзвонили до вечірної молитви.

Темно стало в долині, найвисші шпилї гір, що ще перед хвилею ясніли в сонїшнім сьвітлї мов золоті, покрили ся тепер густою мракою і торжественна тишина вечера залягала цїлу околицю.

Отець Сава підніс ся, зсунув з голови свій каптур на плечі і зложивши руки, став говорити вечірну молитву.

Я поглянув на руштоване. Довкола него клячала громадка дорослих людий. Більша часть їх не молила ся; они впялили ся очима немов в захваті в дзвони і побожно прислухували ся їх голосови, неначе якому висшому еству, що звіщало їм, в незнаній, але зрозумілій бесіді, визволене з вікової неволі і гнету.

Дїти, що перше тлумили ся по кладовищу, зібрали ся під дзвонами в одну громадку і обійминшись руками, поводили головками за порушенем дзвонів.

— Там лежить Милєнка — казав отець Сава, покінчивши свою молитву та вказуючи на білий хрест, що стояв найблизше нас.

— Там коло неї поховали ми того самого дня Луя Ілійова. Вечером, коли Милєнка померла, молив ся я коло еї трупа, що лежав на килимі в церкві, перед престолом в весільнім одязї, але без шапки. Нараз вступило до церкви кількох людий, моїх парохіян і не бачучи мене, при слабім сьвітлї оливної лямпи, що горіла перед престолом, приступили до марів в кутї при дверех і хотїли їх взяти.

Не рушаючись з місця, запитав я їх голосно, на що їм марів, бо був цікавий дізнати ся, що в селї стало ся.

Люди так наполошили ся в першій хвили мого голосу, що залунав по порожній церкві, де, як они гадали, не було нікого крім трупа, що кинули мари і стали тиснути ся як найскорше до дверий. Але один з них пізнав мій голос і успокоїв других.

Отже они мені відтак оповіли, що Мирко, молодий, засів ся неспостережений за якимсь муром, та що як раз в хвили, коли Луйо входив до хати свого стрика, Мирко напав его з заду і вбив ему ганджар в серце.

— І так дійстно було — закінчив отець Сава, простуючись і завязуючи свій білий монаший шнурок в поясї.

За пів години лежало в церкві двоє люблячих ся молодих, що свое засліплене мусїли окупити того самого дня смертию.

— А що стало ся дальше з вітцем і женихом і хто лежить там ще похований коло Луя і Милєнки? — спитав я по хвили.

в Росиї. Хоче також переперти горівчаний монополь, в тим, аби урядниками сего монополю були виключно урядники насилані з Росиї.

Телеґрама ґен. Штесля до царя з дня 5 с. м. звучить: Дня 1 жовтня с. р. розпочали Японці по уставленю кількох батерий против північної сторони кріпости атак. Однако огонь відділів підполковника Ґандуріна здержав їх. На крайнім правім крилі перевели Японці атак з гори Сяґушан на гору сиґналову, що лежить над самим морем і обсадили єї, виперши звідтам охотників. Але на другий день рано кріпостна артилерия острілювала ту гору, а висланї відтак 3 компанії здобули гору назад і прогнали Японців. Японці робили ужиток з ручних бомб, котрих уживають також і наші війска з великим поводженєм. Неутомимий ґен. Кондратенко придумує всякі средства на нищенє ворога. Ціла залога держить ся знаменито. — Дня 7 жовтня телеґрафував ґен. Штессель знов до царя і доніс, що Японці уставили нові батерaї великих моздірів та обстрілюють кріпость з кождим днем завзятійше. Дня 7 жовтня одержали Японці значні підкріпленя.

Новинки.

Львів дня 15-го жовтня 1904.

— **Перенесеня.** П. Намістник переніс радника поліциї Едв. Маєра з Перемишля до Львова, а старшого комісаря поліциї Мих. Суханьского зі Львова до Перемишля. — Дирекция почт і телеґрафів перенесла почтового офіцияла Мар. Лінґардта зі Львова до Кракова.

— **Судовими знатоками** для справ дневникарских іменував суд краєвий пп.: Адама Крехowецкого, радника Двора і редактора Gazet-и Lwowsk-ої, Кир. Кахникевича, редактора „Народної Часописи" Льва Лопатиньского, редактора „Руслана", дальше Кар. Кухарского, Едм. Кольбушевского, Брон. Лясковницкого, Алекс. Мильского, Мих. Рольского і Ореста Авдиковского.

— **На дохід будови власного дому** львівских друкарів устроює в неділю, дня 16-го жовтня в салї Gwiazd-и кружок забавовий друкарів АМАТОРСКЕ ПРЕДСТАВЛЕНЄ. Крім представленя хор друкарский відспіває кілька пісень. В часї перерви буде грати войскова музика 95 пп. По представленю будуть танці. Початок о годинї 7-ій вечером.

— **З львівского Бояна.** Запрошую сим боянистів музиків на нараду, яка відбудесь в Боянї в понеділок 17-го с. м. о годинї $7\frac{1}{2}$ вечером. Цілею наради буде покликанє на ново кружка музичного до житя, установленє певних днів на вправи музичні, вибір заряду і т. п. Участь в обрядах можуть брати лиш виключно бояністи, що бажали би бути активними членами музичного кружка. — Всяких інформаций в повисшій справі уділяють тов. п. Р. Ганїнчак, п. З. Сушко і п. З. Шухевич, котрі також уповажнені до приниманя зголошень до Бояна нових членів-музиків на тих самих условинах як члени-сьпіваки. — Р. Зарицкий, голова.

— **Аматорске представленє** в Заболотівцях жидачівского повіта відбуде ся дня 16 с. м. Початок о 6 год. вечером. Представлена буде мельодрама п. з. „За сиротою Бог з калитою.

— **Крадїж на почті.** З Долини доносять: Тутешна повітова каса ощадности надала дня 28 м. м. грошевий лист з квотою около 3 900 К для купця в Болехові. Той лист украв 18-лїтний хлопець Главач, що був занятий при почті, і хотїв утечи до Америки. Зрадив єго однак приятель Костецкий, котрого Главач забрав із собою до Львова, щоби купити золотий годинник за 300 К, одїж, револьвер і т. п. Відтак Главач вернув зі Львова до Долини і хотїв забрати із собою одну жидівочку, з котрою мав любовні зносини від довшого часу. Судило ся однак инакше, бо злодія тимчасом арештовано. Найдено при нїм ще около 3200 К.

— **Самоубийство.** При улици Домбровского під ч. 7 у Львові відобрав собі вчера жите о годинї 5 по полудни вистрілом з револьвера торговельний помічник книгарнї Польскої Отто Решер. Причиною самоубийства мав бути нервовий розстрій.

— **Отроєнє їдовитими грибами.** В Зубкові, сокальского повіта, занедужала сими днями по зїдженю їдовитих грибів ціла родина селянина Федака Олїйника, зложена з 5 осіб. Візваному лїкареви окружному з Тартакова дрови Мацїєвичеви удало ся уратувати Олїйника, єго жінку і 8-лїтного сина Василя. Двоє дїтий, 9-лїтний Іван і 5-лїтна Наталїя, померли.

— **Поміч правительства для рільників** Ц. к. віденьске прасове бюро доносить, що з пори, коли наслідком анормальної погоди в лїті зайшла потреба числити ся з недостачію паші, правительство поробило заходи, щоби зменшити грозяче лихо. І так заборонило вивозити за границю пашу і обнизило тарифу. В кругах правительства відбували ся крім того наради, в який спосіб улекшити би набуванє пашї. Особливо центральна управа для охорони інтересів рільництва і лїсництва при заключеню торговельних договорів поставила в тім напряві численнї предложеня. Згадана корпорация поручила спецьяльно думку внасиґнувати пів міліона корон на закупно пашї, щоби подати рільникам змогу єї легко набути. Тоту суму постановило правительство зложити до розпорядимости міністерства рільництва. Буде она в той спосіб ужити, що частину єї оберне ся на набуте і роздачу пашї поміж рільників, а частину на безпосереднє закупно. При переведеню сеї акциї має співділати загальний австрийский союз рільничих товариств у Відни. Міністерство рільництва намірило також покликати представителїв рільничих товариств до участи в конференциї, котру скличе в найблизшім часї Окрім того правительство постановило визначити на ту ціль законодатною дорогою суму до висоти півтора міліона корон і обернути єї в той спосіб, щоби при помочи товариств і евентуально також иншиx господарских корпораций подати рільникам змогу набувати пашу при помочи дешевого, або безпроцентового кредиту. Із згаданої в горі суми 500.000 К має визначитись вже тепер відповідна частина на сю ціль, щоби намірена акция розпочала ся як найскорше.

— **Осторога перед еміґрацією.** З Тернопільщини пишуть до „Руслана", що богато селянок, які вибрали ся були з своїми мужами Канади, завернено з Гамбурґа до дому. Стало ся то наслідком ствердженя у них лїкарями в Гамбурзї єгипетского запаленя очий. Як звістно, з Америки завертають хорих на кошт перевозових фірм, які хорих еміґрантів привезли. Тому ті перевозові фірми не лише кажуть еміґрантам привозити з собою сьвідоцтва здоровля від галицких лїкарів, але перед відїздом з Гамбурґа піддають всіх еміґрантів лїкарским оглядинам. І дивним дивом галицкі еміґранти дуже часто мусять повертати з Гамбурґа домів, бо лїкарі находять у них заразливу недугу очий. Лучає ся то переважно у жінок. При-

---

— Оба, Юро і Мирко, отець і женних щезли тої самої ночи і нїхто не знав, куди они поділи ся. Вправдї кілька місяців ходила між людьми чутка, що они, стараючи ся скрити перед турецкими жандармами, котрі за ними шукали, пристали до шайки розбишаків, що переховували ся в горах на чорногорскій граници і від часу до часу нападали та рабували турецкі села і фільварки, однако не можна було нїчого певного дізнати ся.

В падолистї на другий рік — оповідан отець Сава — почув я одної ночи сильне ковтанє до дверий.

Слуга сказав менї, що якийсь чоловік, імовірно розбишака, о скілько можна було єго розпізнати в ночи, хоче зі мною говорити.

Я схопив ся з ліжка, накинув на себе рясу і підійшов до вікна.

Коли мене побачив той чоловік, що стояв на дворі під вікном, відозвав ся до мене:

— Отче Сава, старий Юро помер вчера. Я ходив коло него як коло вітця на полонинї. Перед смертию просив мене сказати тобі, аби ти віправив кілька служб Божих за єго грішну душу, та щобись розділив між бідних всьо, що ще лишило ся з єго господарства. Старий мав цілий час лише одно бажанє, з котрим звірив ся передомною, хоч гадав, що се не удасть ся зробити, а іменно, щоби єго поховали в сьвяченій земли коло єго дочки. Отже щоби ти, отче Саво, міг виповнити се найщирше бажанє старого, котрий був і твоїм приятелем, то я приніс єго тїло в сїй бурливій ночи на своїх плечах з полонини і положив єго там на кладовищи. Поховай єго зараз, отче Саво, бо як Турки дізнають ся, то привяжуть єго до стовпа і дадуть на жир крукам. Він простив їй. Він був єї вітцем, то й міг так зробити — сказав вбивци розбишака — але для мене буде єї память проклятєм мого житя, бо на сім сьвітї зробила она мене на віки нещасливим і задля неї я проклятий на все.

* * *

Кілька годин опісля сидів я сам в спальни Францисканина. Він пожелав менї доброї ночи і пішов до другої комнати, і я на дармо просив єго, щоби спав в моїм ліжку, а менї постелив де инде.

Місяць зійшов і осьвітив околицю, побілена церков, здавалось, присунула ся близше приходства, а під задним муром кладовища виднїли ся три білі хрести, відбиваючи ся від темної площі кладовища як від чорного килима.

Ті хрести оповідали в нічній тишинї в тім далекім гірскім селї дикої Герцоґовини о сумній любовній історії з житя того строгого народа на славяньскій земли.

Полковник.

(З француского — **Пилипа Монніє.**)

З патичком в руках, з хорошо підкрученим сивим вусом і з товстим карком, що гарно відбивав від ковніра мундуру, сидів пан президент Шалїмо і замість пращаня спитав підвластного урядника добродушно:

— А панї Моттї?

Моттї відповів:

— Дякую, пане полковнику, здорова.

— А батько?

— Також, пане полковнику, дякую.

— А Ґіґі? Що робить Ґіґі?

Моттї зрозумів, що давно виждана і бажана нагода саме тепер надійшла. Вже від кількох місяців носив ся з тою думкою і так довго ждав на ту хвилю! А що того горячого лїтного поранку президент краєвої оборони, котрого титуловано „паном полковником", показав ся доступним, ласкавим і лїбивим, то Моттї відважив ся предложити єму свою справу. Він сказав:

— Пане полковнику, чи зробите менї честь пообідати з нами? Будемо цілком між собою, в родинї...

Президент обернув ся до половини на своїм кріслї, зморщив брови, спробовав зробити строгий вид і сказав:

— Пообідати, Моттї!... Але...

На хвилю перервав і задумав ся. Нїчого не приходило єму на думку. І коли побачив, що нїчого не видумає, крикнув до Моттї:

— Ну, а колиж ви гадаєте устроїти той обід?

— Коли вам сподобає ся, пане полковнику! Ві второк, як прикажете..

— Ві второк?

— Ві второк, в середу, кождого дня, коли вам любо.

— Ві второк, в середу, кождого дня...

Моттї почав дрожати. Але президент відозвав ся лагідно:

— Нехай буде, добре. Але пане Моттї, то вам кажу, лиш зупа і кусник мяса, більше анї кусника, розумієте? Отже ві второк!

Президент підняв ся і стиснув своєю широкою, сильною долонею худу руку свого секретаря так сильно, що той трохи не крикнув з болю.

чину хороби очий поясняють собі тим, що дим з зелізничих льокомотив вплива дуже наздорово на очи, які привикли на селї до чистого воздуху. До того плачі при прощаню з ріднею і невигоди в часї кількадневої подорожи зелїзницею з Галичини до Гамбурґа спричанюють у наших селян закаправлене очий. І хоч у них нема египетского запаленя очий, то і тї познаки вистають лікарям в Гамбурзї, аби не приняти тих еміґрантів на корабель. Звертаємо на те увагу наших селян, аби легкодушно не випродували свого маєтку і не їхали до Америки, бо може з ними таке стати ся, що з торбами вернуть до дому.

— **Одвічальність почти.** Перед краєвим судом цивільним у Відни запав сими днями вирок, в засадничій справі, о скілько почта єсть одвічальна за хибно доручені рекомандовані посилки. Перед кількома місяцями надійшло до одної служниці у Відни в дільници Верінґ, Варвари Свободи урядове рекомандоване письмо, що містило в собі асиґнату до побору в державній касї належної їй квоти 200 К. Листонос не міг доручити того письма адресатці, бо випровадила ся з Верінґу до иншої дільниці, і тому пійшов до мельдункового уряду в поліциї вишукати нову єї адресу. Однак там були замельдовані дві особи з іменем Варвара Свобода, обі служниці, отже листонос вибрав навманя одну з них і доручив їй посилку. Тимчасом то була невластива Варвара Свобода, котрій нічого не належало ся; она відобрала в касї гроші. По якімсь часї зголосила ся однак правдива Варвара Свобода і упімнула ся о свою асиґнату, але почта відослала єї з нічим, заявляючи, що асиґнату вже доручено. Покривджена служниця запізвала почту до суду о заплату 200 К. На розправі заступник почти заявив готовість заплатити що найвисше 40 К т. є. квоту, за котру почта ручить на случай, коли би почтова посилка пропала, однак суд видав вирок, яким засудив почту на заплату цілих 200 К разом з коштами, зазначуючи, що почта єсть одвічальна за цілу шкоду внаслїдок хибного дорученя посилки.

† **Помер** Володислав Чорний, практикант товариства „Днїстер“, дня 14 с. м. в Золочеві, в 27 роцї житя.

— **Родимці!** купуйте льоси „Сокола“ у Львові (по 25 сот.), набувайте облїґациї (по 10 кор.). Присилайте лепти на дім „Сокола“!

ТЕЛЄҐРАМИ.

Берлин 15 жовтня. „Berliner Tageblatt“ довідує ся з Петербурга, немов би ґенерали Ренненкамф і Каштালиньский окружили ґен. Курокого і відтяли єго від прочої армії японьскої.

Париж 15 жовтня. Після приватної депеші з Мукдена найбільше потерпіли в битві під Янтай відділи ґенералів Більдерлїнґа і Зарубаєва.

Льондон 15 жовтня. Daily Mail доносить з під Порт Артура, що від двох днів Японцї завзято атакують становища на горі Іцшан, але Росияни успішно боронять ся.

Токіо 15 жовтня (Урядово). Маршалок Ояма доносить о борбах з дня 12 і 13 с. м.: Коло Пенсіку відперли ми дня 12 с. м. всї атаки неприятеля. Позаяк неприятель вечером того дня уступав, перейшли дня 13 наші войска до атаку. Наш сильний відділ кінноти під командою князя Камії причинив ся значно до успішного закінченя битви в тій сторонї. Середна і лїва часть нашої правої армії атакували дальше неприятеля і займили важні позициї. Операциї нашої середної армії мали й дальше успішний наслїдок. Неприятель утратив тут кілька важких становищ. Лїва армія заатакувала Шагопу і обсадила там кілька становищ. До Янтай надходять все підкріпленя наші в значнім числї.

Господарство, промисл і торговля.

— **Цїна збіжа** у Львові дня 14 жовтня: Цїна в коронах за 50 кільо у Львові. — Пшениця н. 8·60 до 8·80; жито н. 6·75 до 7·—; овес 6·75 до 7·—; ячмінь пашний 6·25 до 6·50; ячмінь броварний 6·75 до 7·50; ріпак 10·25 до 10·50; льнянка —·— до —·—; горох до зареня 8·25 до 10·—; вика 6·— до 6·50; бобик 6·25 до 6·50; гречка 8·75 до 9·25; кукурудза нова 8·10 до 8·25; хміль за 56 кільо 210·— до 220·—; конюшина червона 70·— до 80·—; конюшина біла 55·— до 60·—; конюшина шведска 55·— до 65·—; тимотка 24·— до 28·—.

— **Рахунок Товариства взаїмного кредиту „Днїстер“ у Львові з днем 30 вересня 1904 р.**

Пасива:

	Кор.	с
1. Фонд резервовий і специяльна резерва	22.093	10
2. Фонд на ріжницю курсів .	3.602	60
3. Удїли членьскі (3178 членів)	127.135	41
4. Вкладки на 1706 книжочках (від 1 січня 1904 року вложено корон 750.113 с 85 — виняло корон 483.513 с 36)	1,711.190	41
5. Кредит банковий	53.020	—
6. Сальдо відсотків	58.009	73
7. Побрані кошти судові . . .	1.014	10
8. Задержані кавциї	5.024	55
9. Непіднята дивіденда за рік 1902/3	3.111	02
10. Решта зиску за р. 1903 . .	1 349	46
Сума . . .	1,985.550	38

Актива:

1. Стан 2871 позичок . . . . (від 1 січня 1904 р. уділено корон 494.057 — сплачено корон 283.054 с 33)	1,541.825	02
2. Цїнні папери	142.193	—
3. Вкладки в руских Товариств. кредитових	158.849	55
4. На рахунку біжучім	104.000	—
5. В щадници почтовій, Відень	1.865	99
6. В готівці	19.124	35
7. Ріжні дебитори	117	29
8. Кошти адміністрациї . . .	17.575	18
Сума . . .	1,985.550	38

— Ого! Дуже помиляєш ся, пане полковнику, лише зупа і мясо! — подумає собі Мотті усьміхаючись. — Такого обіду нема!

І Мотті пійшов до своєї роботи та писав і числив цілого пів дня вдоволений і утішений, немов би виграв великий льос.

* * *

О шестій годинї, упорядкувавши свій стіл, умив руки, здоймив капелюх з кілка і сказавши сердечним голосом „добраніч, мої панове!“ до двох низших урядників, вийшов на улицю.

Було дуже горячо, ясно і воздух переповнений був запахами цьвітів. Якийсь чоловік поливав улицю, молода хороша жінка в ясній сукни перебігла попри него. Мотті сказав собі, що житє хороше і що люди щасливі. Він чує потребу крикнути до поливаючого улицю чоловіка кілька приязних слів і відтак поспішив до дому такий легкий і веселий, як студент.

Єму спішно було подїлити ся з жінкою тою великою і дуже важною новиною. Приймати полковника! Гостити єго посеред своєї родини! Перебалакати з ним цїлий вечер! То була така честь, що переклавши єї на звичайний язик, значило: Аванс, підвисшене платні, увільнене від тяжкої служби секретаря, и котрій вже від шістьох лїт стогнав. На всякий спосіб була то ознака почести зі сторони президента і він вже чув, як навязують ся між ним і єго настоятелем сердечні і тїсні зносини, які єго в очах всїх инших урядників мусять сильно піднести. Він чейже не з тих, що вдоволюють ся цїле своє житє платнею 6000 франків! Він дитя щастя! Люди були добрі. Будучність рожева. Атже полковник зволив обіцяти, що буде у него обідати!

Мотті усьміхав ся, а що найшов в кишени своїх штанів пару рукавичок, то надів їх, аби виглядати достойнїйше і більше елеґантно.

Постановив своїй жінцї так річ представити, немов би не бачив в гостинї полковника нічого надзвичайного, а навіть противно, радше як річ, що сама собою розуміє ся. Она, его жінка, буде очивидно незвичайно зворушена і не буде знати, що з собою робити з радости, а він каже їй спокійно і поважно: „Ах, ті жінки! Щож в тім такого дивного, Матильдо?“ Але коли він опинив ся на шестім поверсї великої, гамірної чиншевої каменицї, в котрій було єго хороше, ясне мешканє, — розчарував ся. Жінки не було дома! Хорошій, малий кошичок від робіт, що стояв на малім столику під вікном, був для него ознакою.

Мотті почув ся обидженим в наслїдок того виходу своєї жінки; в души закидав їй недостачу такту.

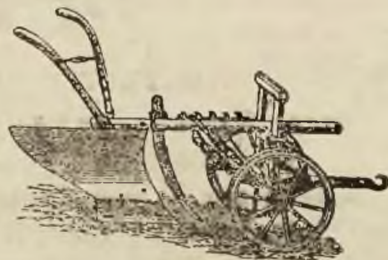
— Не знаєте, куди пійшла панї? — спитав кухарку Перонну, що в кухни сїкла на стільници петрушку.

Перонна таки не знала. Панї вийшла перед якою годиною і взяла з собою Ґіґі. І Перонна сїкла дальше свою петрушку.

Мотті не знав, що з собою робити. Читав і читав письма, які надійшли до него, відтак заграв на фортепянї якусь пісоньку з опери, а вкінци пійшов до своєї матери.

(Конець буде).

НАДІСЛАНЕ.

До відомости всїх Вп. Господарів.

Господарі, хто з вас знає, що Іван Плейза виробляє? — Ріжні плуги і січкарні, дуже міцні, дуже гарні, млинки, рала наймоднїйші, до ужитку найздібнїйші! Та ще й тано; тож тра знати з ким найлїпше ґандель мати:

Чужий пхає що найгірше, а говорить, що найлїпше. Коби гроші в руки взяти: йди мя — каже — позивати! — Час нам собі руки дати та й чужих не спомагати. Най не їдять білу булку, а до неі й нашу курку; нехай роблять, як ми робим, коло поля гною ходим! Наші гроші в нас тримаймо; чужим в ґандель не даваймо! Чейже аґент плуг не робить; на готовім він заробить.

На щож в двоє нам платити, коли можем ощадити. Турка близько Коломиї, там робітня є й до нинї: Іван Плейза не в кермує, кожду річ він сам пробує. Він вас, братя, не вшукає, бо він Христа віру має. А хто чого сам не знає, най лиш єго поспитає; він на складї усе має цїнник даром посилає. Хто раз купить, буде знати, що у Плейзи мож дістати все найлїпше, найдешевше, тай ще другим 'ме казати, що найлїпше купувати: у

Івана Плейзи

в Турцї під Коломиєю.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий

З друкарнї В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).